

EDITORIAL

Incertesa

La incertesa és el mal comú que s'ha instal·lat en tots els àmbits de la societat en el camp adobat que és la crisi. La incertesa de saber si es renovaran els contractes que finalitzen o si les empreses aconseguiran reflotar o sobreviure a la recessió. La incertesa sembla que s'ha instal·lat també en l'Administració pública. Un bon exemple n'és la carta que el propi alcalde de Tarragona ha adreçat al conseller de Salut en un intent per treure aigua clara sobre el futur de l'Hospital Joan XXIII, els seus serveis i de la seva plantilla. Un dels

més grans actius del centre, el seu personal, viu en la incertesa i difícilment es pot planejar el futur a mitjà termini si no es coneix el més immediat. El Govern hauria de començar a posar al descobert les claus del full de ruta que ha preparat Salut per a la sanitat pública per tal que els centres puguin començar a encaixar-lo i adaptar-se el més aviat possible. Però sembla que la manca de transparència és el segon mal comú que s'ha instal·lat a la societat i aquesta hauria de començar a exigir explicacions.

TRIBUNA

Inversions públiques ruïnoses

En el moment en què els ingressos de les administracions públiques són més minsos, és quan queden més clars els autèntics «disbarats» comesos a l'hora de fer les seves apostes inversores per part de moltes institucions, on ha primat més l'aposta electoral puntual que realment gestionar amb eficàcia els diners de tots. La denúncia que feia el president de la Generalitat a l'hora de recriminar la manca de determinades inversions al Port de Barcelona, a canvi d'haver portat a terme despeses multimilionàries sense cap rendibilitat objectiva és un fet que té un valor emblemàtic quan la majoria d'entitats públiques es veuen abocades a fer autèntics «equilibris» pressupostaris per poder mantenir els compromisos assolits al llarg dels anys de bonança econòmica. La referència a fets indiscutibles, com la falta de viabilitat d'apostes dineràries aclaparadores com l'arribada de l'AVE a municipis sense necessitats ni requeriments

Lluís Badia
Advocat
www.lluisbadia.cat

reals, el malbaratament amb la construcció d'aeroports deficitaris des de la seva inauguració, o la multiplicat d'opcions viàries avui buides de circulació, son la mostra inicial d'un iceberg que amaga una autèntica gestió pública fora del que seria la lògica, i fonamentada exclusivament en «la despesa per la despesa» sense analitzar-ne la rendibilitat, la viabilitat i l'eficàcia, com a eix fonamental de la seva implementació.

En el moment actual on les necessitats financeres es constitueixen com un punt vital per la supervivència del nostre model de convivència, que poc ens recordem d'aquesta tasca política instal·lada en el sectarisme partidista que han protagonitzat de manera estel·lar les dues opcions polítiques majoritàries, que, a més, ara i de manera unilateral volen imposar, a costa de trencar el propi consens institucional de la transició, una voluntat que només serà possible amb el suport de tots, per molt que imposin el seu «rodet parlamentari».

El crit unànime del territori, repetit al llarg dels darrers deu anys, a l'hora d'exigir la infraestructura que constitueix l'eix mediterrani, és un tema objectiu que demostra la impotència de la racionalitat davant d'un «discurs» on primava el partidisme per damunt de qualsevol altra qüestió.

És per tot el precedent que veient l'autèntic disbarat portat a terme al llarg de molts anys, no ens podem

deixar atropellar pels que seguit en una declaració fora de lloc no saben reconèixer una manera de «treballar» la cosa pública fora de la pròpia incoherència que han portat a terme.

Ben segur que la propera lluita electoral parlarà poc de les necessitats que exigeix el territori per

«Ben segur que la propera lluita electoral» parlarà poc de les necessitats que exigeix el territori»

ser realment viable en un futur, ni s'exigiran responsabilitats a les opcions polítiques que han fet de la «ruïna inversora» la seva bandera, però el que és evident és que és el moment de marcar prioritats a l'hora de «gastar» quan es parla de necessitats logístiques, fent-ho des de la coherència i no com fins ara, des del posicionament ideològic centralista que ens porta cap a la desfeta imparable.

MÉS CONFIDENCIAL

«Paco, surt del davant o no sortim a la tele»

La frase que ens ha donat el titular la va dir, ahir a la inauguració de l'ampliació de la Llar de Torreforta, el president, Josep Albert Castellví. Encara que pugui semblar altisonant per a aquells que no hi fossin, l'avís presidencial fou dirigit a l'anomenat Paco –un jubilat de bona planta, que no parava de fer fotos amb La digital– amb tota i l'estima del món; tot aclarint el president Castellví que l'associat de la Llar ho feia tot –posar-se davant la càmera de la televisió local– de manera inconscient, sense premeditació, i afegí «en no ser –Paco– un professional» d'aquesta matèria. Feta la foto que Paco perseguia i en adonar-se que era al mig com el dijous, s'apartà i ja ningú no discutí el protagonisme a les autoritats.

l'escena descrita al titular es va produir ahir en la inauguració de l'ampliació de la llar de Torreforta

CARTES

La immersió no es toca

Els Països Catalans sempre hem estat una terra de pas, de parada i fonda i d'intercanvi de cultures. El nostre país d'avui i la nostra manera de ser no s'entendrien sense tot el que ens han aportat els nouvinguts que un dia o un altre van fer cap en aquest petit racó de món. Grecs, fenicis, la important migració occitana fins al segle XVIII o els tants i tants catalans d'arrel andalusa o amazigh que ara viuen entre nosaltres, han format i formen part de la nostra riquesa cultural. I la llengua catalana sempre ha estat la porta d'entrada a aquest país, allò que ens fa ser un mateix poble, la llengua pròpia i comuna que ens dona

cohesió enmig del batibull de centenars de llengües que avui en dia es parlen pels carrers. La llengua catalana és, doncs, el fenomen de cohesió d'un poble integrador de mena. I és que mentre a bona part del món els nouvinguts mai deixen de ser considerats estranys, a casa nostra només falta que es digui una frase en la nostra llengua per esdevenir un català més, sense retrets i amb total admiració. Som així i n'estem orgullosos, i tenim una capacitat integradora que fa molta por als que des de fa 300 anys només tenen un desig: fer-nos desaparèixer com a poble i acabar amb la nostra llengua i cultura. Sempre ho han intentat i ho seguiran intentant, tant si ho fan

vestits de soldats borbònics, de dictadures militars, de jutges del Tribunal Suprem o es vesteixen de cabretes denunciant una fantasmagòrica «discriminació del castellano» i parlant de tolerància i convivència. Després d'haver-ho intentat de totes les maneres i veient que hem restat fermes a tota mena de càstigs, guerres o tortures, la seva estratègia actual és molt més sigilosa i subtil. Enmig de l'actual globalització i uniformització, i aprofitant les onades migratòries que provoca l'injust repartiment de la riquesa, tenen clar que han d'acabar amb el nostre model integrador que ha funcionat durant tant anys. L'objectiu, a més, és atacar directament la

nostra línia de flotació, el model d'immersió lingüística, un model d'èxit admirat arreu del món però molt molest pels interessos de l'imperi i l'espanyolisme més acèrrim. Així s'explica, doncs els recursos presentats per unes poques famílies perquè el castellà sigui llengua vehicular a l'ensenyament català, i també el suport mitjançant les sentències del Tribunal Suprem i el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya a aquesta causa tan espanyolíssima. Volen trencar la cohesió i el model social català, i no ens ho podem permetre. Així doncs, ara és moment de mobilitzar-nos en defensa de la nostra llengua i cultura, aprofitant encara més el pro-

per diumenge 11 de setembre i demostrant que, com sempre, continuem donant la cara pel nostre poble, la nostra cultura i la nostra gent. És molt important també donar suport a la comunitat educativa i a totes les institucions perquè no apliquin en cap cas les sentències que vagin contra la llengua comuna i el nostre model de convivència. Però s'ha d'anar més enllà, i és que quants atacs més haurem d'aguantar? Quin serà el pròxim? Si no ens volen entendre, si no ens deixen decidir, no tenim més sortida que la independència i començar de bell nou un camí sense submissió, ni sentències ni haver de demanar permís per tot. I a aquests que es vesteixen de

tolerants i defensors de llengües oprimides, com un castellà a Catalunya segons ells en perill, només cal anar al País Valencià, on el col·lectiu Escola Valenciana, ha publicat que 125.953 famílies del País Valencià han vist denegada l'escolarització en català, però aquestes famílies no són importants, són molt més importants les tres famílies del Principat que han demanat l'ensenyament en castellà, o que passen per la Franja de Ponent i la Catalunya Nord, on per no tenir, no tenen ni aquesta opció. Però bé, amb això no farien punts ni sortirien a Intereconomia. La hipocresia té aquestes coses. Assembla de Joves de Valls

DIÀRIES
més
tarragona - reus - costa Daurada

Edita: Tamediaxa, S.A.
DL: T-1609/2001 - issn: 1579-5659

C/ Sant Agustí, 21, 3r.
43003 TARRAGONA
977 21 11 54 Fax 977 21 47 21
C/ Alcalde Joan Bertran, 30.
43202 REUS
977 32 78 43 Fax 977 31 09 41
www.diarimes.com

Director General:
Carles Abelló

Cap de publicitat:
Contxi Joan
Disseny editorial:
Carles Magrané
Cap de distribució:
Jaume Cañada

Directora: **Sílvia Jiménez**. [redaccio@mestarragona.com]

Redacció: Laia Díaz, Carme Mas, Vicente Izquierdo, Alba Porta, Eloi Tost, Susanna Cases. Especials: Laura Gómez. Tancament: Mario López. Fotografia: Roser Sans, Olívia Molet, Cristina Aguilar. Edició de publicitat: Sara Sorando. Distribució: Marta López. Administració: Núria Clos. Publicitat: Maria Molleda, M. Jesús del Hierro, Carmen Soto, Mercè Ripoll, Antònia Turull. [publicitat@mestarragona.com]
Imprimeix: Indugraf Offset, S.A.

Distribució controlada: Amb la col·laboració de Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència